

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 października 2018 roku

Pozwem złożonym 5 stycznia 2018 roku (data prezentaty) powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 400 € wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wyjaśniła, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie z tytułu odwołania wykonywanego przez pozwaną w dniu 15 lipca 2017 roku lotu na trasie W. – B.. Dodano, iż umową cesji z dnia 24 sierpnia 2017 roku, J. P. przełał na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wierzytelność. Strona pozwana została zawiadomiona o przelewie wierzytelności oraz wezwana do zapłaty należnej kwoty. Powódka uzasadnia swoje roszczenia powołując się na postanowienia art. 7 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dalej: rozporządzenie nr 261/04). (pozew – k. 4-6)

W dniu 09 sierpnia 2018 roku (...) spółka akcyjna w W. wniosła odpowiedź na pozew, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznała fakt, że lot LO 437 na trasie W.-B. w dniu 15 lipca 2017 roku został odwołany, jednakże odwołanie to spowodowane było zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których przewoźnik nie był w stanie uniknąć, a mianowicie uderzeniem ptaków w samolot Boeing 737 o numerach rejestracyjnych (...) podczas lądowania, kończącego poprzedzający przedmiotowy lot rejs. Okoliczności te sprawiły, iż samolot ten wylądował z 16 – minutowym opóźnieniem, a następnie został wycofany ze służby z uwagi na konieczność przeglądu specjalnego, który mógł być wykonany jedynie przez certyfikowanego mechanika. Zdaniem pozwanej, stanowi to nadzwyczajną okoliczność wyłączającą obowiązek wypłaty rekompensaty przez przewoźnika na zasadach określonych w art. 5 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004. Pozwana wskazała także, że przewoźnik nie miał możliwości zorganizowania leasingu samolotu, który mógłby wykonać zaskarżony rejs, w tak krótkim czasie. W ocenie pozwanej, z uwagi na nadzwyczajny charakter, odpowiedzialność strony pozwanej w tym zakresie jest wyłączona. (odpowiedź na pozew – k. 30)

W piśmie wniesionym w dniu 21 sierpnia 2018 roku, pełnomocnik powoda wskazał, że okoliczności, na które powołuje się strona pozwana nie miały wpływu na opóźnienie spornego lotu, bowiem przyczyną opóźnienia był wyłącznie system rotacyjny, którym posługuje się pozwana. Pełnomocnik powoda wskazał ponadto, iż problem techniczny, który wystąpił w samolocie przeznaczonym do odbycia rejsu powoda, nie jest objęty pojęciem nadzwyczajnych okoliczności z art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady. (pismo pełnomocnika powoda – k. 41)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

J. P., będący poprzednikiem prawnym strony powodowej, zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę przewozu lotniczego i wykupiła bilet na lot numer LO 437 na trasie W. – B., z zaplanowanym wylotem 15 lipca 2017 roku o godzinie 09:15.

(bezsporne i dowód: karta pokładowa – k. 12)

W dniu 15 lipca 2017 roku lot numer LO 437 został odwołany.

(bezsporne; fakt przyznany przez pozwaną)

Pismem z dnia 19 września 2017 roku strona powodowa wezwała pozwaną spółkę do wypłaty odszkodowania w kwocie 400 €.

(bezsporne).

Odległość między W. a B. wynosi powyżej 1500 km.

(fakt notoryjny)

Okoliczności te jako przyznane Sąd na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, nadto znajdują potwierdzenie w złożonych wraz z pozwem i odpowiedzią na pozew dokumentach. Dokumenty te uznał za wiarygodne, gdyż składają się one na spójny obraz stanu faktycznego, nie pozostają ze sobą w sprzeczności i odpowiadają twierdzeniom obu stron.

Powyżej opisane ustalenia faktyczne nie były przedmiotem sporu między stronami. Spór dotyczył wyłącznie faktu wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, leżących u podstaw opóźnienia.

Sąd zważył, co następuje

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie z art. 1481 § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Z kolei stosownie do brzmienia § 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym.

W toku postępowania pozwana złożyła odpowiedź na pozew. Sąd mając na uwadze podniesione przez strony zarzuty oraz zgłoszone wnioski dowodowe uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Z tego względu wyrok w niniejszej sprawie został wydany na posiedzeniu niejawnym.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów.

Ponadto, w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Jak orzekł Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, „Artykuły 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego”.

Mając na uwadze związanie sądów krajowych wykładnią aktów Unii Europejskiej sformułowaną przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, wyżej przytoczone regulacje stanowią normatywną podstawę roszczenia powódki.

Przekładając powyższe regulacje na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że pozwana nie wykazała faktu zaistnienia okoliczności, aby opóźnienie lotu LO 437 było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Należy wskazać, że w myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 września 2006 roku I ACa 394/06).

W odniesieniu zaś do sprawy niniejszej, pozwana nie uczyniła zadość wykazaniu, że wystąpiła jakaś nadzwyczajna okoliczność, która by ją zwolniła z odpowiedzialności z tego tytułu. Przede wszystkim załączone do sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym dokumenty w ocenie Sądu nie wskazują na zaistnienie nadzwyczajnej przyczyny: zostały one stworzone w większości w języku angielskim. Ponadto w dokumentach tych zostały użyte różne symbole, których znaczenie, nie jest możliwe do odczytania bez powzięcia wiedzy specjalnej. W tym zakresie pozwana nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej.

Nadto należało zauważyć, że okoliczność, czy zderzenie się samolotu z ptakiem i niemożność odbycia lotu stanowi nadzwyczajna okoliczność również w ocenie Sadu należy do zakresie wiedzy specjalnej. Sąd nie był więc na podstawie przedstawionego materiału dowodowego ocenić, czy w istocie taka okoliczność zaistniała.

Należy podkreślić, że rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Również nie jest sąd zobligowany w żaden sposób do doszukiwania się w zgromadzonym w toku sprawy materiale niepowołanych dowodów czy niepodniesionych szeroko rozumianych zdarzeń bądź okoliczności, które ewentualnie mogą być korzystne dla strony postępowania.

Zatem mając na uwadze powyższe, nie pozwala to na przyjęcie, aby opóźnienie rejsu LO 437 było następstwem „zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004. Sytuację, która miała miejsce, należy wpisać w ryzyko prowadzenia działalności przez przewoźnika lotniczego.

Wobec powyższego, powódce przysługuje odszkodowanie w wysokości 400,00 €. Zasądzona kwota wynika z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 261/04, jako że odległość pomiędzy W. a B. mieści się w granicach pomiędzy 1 500 a 3 500 kilometrów.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 k.c. Dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela. Strona powodowa podniosła, iż wezwała pozwaną do zapłaty pismem z dnia 19 września 2017 roku, nie zostało jednak udowodnione nadanie oraz doręczenie wezwania. Sąd pismem z dnia 19 lipca 2018 roku doręczył nakaz odpis pozwu wraz z załącznikami, w tym wezwanie pozwanej spółki do zapłaty, które to pismo pozwana odebrała 26 lipca 2018 roku. Wobec powyższego pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia od dnia kolejnego, tj. od 27 lipca 2018 roku.

Wobec powyższego, powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu, co też Sąd mając na względzie orzekł, jak w punkcie 2 sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Nie ulega wątpliwości, że powód wygrał proces w całości. Z tego też względu koszty procesu zostały w całości zasądzone od pozwanego na rzecz powoda w wysokości 947 zł, na które składały się następujące kwoty: 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu od 27 października 2016 r.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.